

DAĞDAKİ VAAZ (8)

HRİSTİYAN İLİŞKİLERİ

YARGILAMAK VE TUTUMLAR

NE YAPSAK YARGILARLAR

“Nasreddin Hoca bir gün eşeğine binmiş gidiyor, oğlu da yanında yürüyormuş. Yolda birileri demiş ki: “Şuna bak koskoca adam eşeğe binmiş, el kadar çocuğu yürütüyor.”

Hoca bunları haklı bulmuş ve oğlunu eşeğe bindirip kendisi yürümeye başlamış. Bir süre sonra başka birilerinin, “Hale bak,” dediğini duymuş, “Çocuk eşeğe binmiş, yaşlı başlı babası yayan. Ayıp değil mi?”

Çalışmaları İndirmek İçin Hoca onlara da hak vermiş. Bu sefer ikisi birden eşeğe binmişler. Bu sefer de, “İki kişi zavallı hayvanın canını çıkarıyorlar!” dedikleri duyulmuş. Bunun üzerine Hoca bu kez oğluna dönüp demiş ki, “Bak evladım, bir tek eşeği sırtımıza almadığımız kaldı, onu da yapsak yine birileri laf eder emin ol”.

Nasreddin Hoca fıkrası her ne kadar bizi güldürse de bir gerçeği de gözler önüne seriyor: Yargılıyoruz.

Bu fıkradan toplumumuzun yargılama anlayışı hakkında ne öğreniyoruz? Neden bu kadar kolay bir şekilde yargılıyoruz?

Çalışmamıza başlamadan önce Matta 7:1-12 ayetlerini okuyalım.

İÇİMİZDEN BİRİ MESİH

Aşağıda, zaman içinde etkisini kaybetmiş bir manastırla ilgili öykü var. Öyküyü yüksek sesle okuyalım, sonrasında soruları aramızda konuşalım. İnsanların artık manastıra gelmez olduğu, ilgilerini kaybettiği dönemlerden biriymiş. Bir Tanrı adamı manastıra ziyarete gelmiş, manastırın ihtiyarları beş rahip ondan öğüt alacaklarını umuyorlarmış. Adam manastır dışında kendisini uğurlayan başrahibin yanından ayrılacakken tek bir şey söylemiş:

“Söyleyeceğim tek şey var,” diye devam etmiş Tanrı adamı, “İçinizden biri Mesih’tir.” Başrahip bu bilgiyle şaşkın bir şekilde manastıra dönmüş. Diğer rahipler çevresini sarmışlar. Ona ısrarla, “Söylesene Tanrı adam ne dedi?” diye sormuşlar.

Başrahip onları yanıtlamış: “Hiçbir yardımı olmadı. Sadece birlikte ağladık. Ama tam ayrılırken bana içimizden birinin Mesih olduğunu söyledi. Ne demek istediğini anlamadım.” Sonraki günler, aylar ve yıllarda yaşlı rahipler bu konuda kafa yormuşlar ve Tanrı adamının sözlerinde gerçek payı olup olmadığını merak etmişler.

“Mesih içimizden biri mi? Acaba bu manastırdaki rahiplerden biri mi? Öyleyse hangimiz? Acaba başrahibi mi kastetti? Aramızdan biriye mutlaka başrahip olmalı. Bir kuşaktan uzundur o bizim başımızda. Gerçi kardeş Tomas da gerçekten de aziz bir insandır. Herkesi onun çevresine nur saçtığını bilir. Ama kesinlikle Kardeş Vahan olamaz!

<http://www.nethaber.com/Toplum/19450/40- yildirbiriktirdigi-para-bosa-gitti> (<http://www.nethaber.com/Toplum/19450/40- yildirbiriktirdigi-para-bosa-gitti>)

Çünkü Kardeş Vahan zaman zaman kavgacı olabiliyor. Gerçi Kardeş Vahan kavgacı da olsa birçok zaman haklı olabiliyor. Belki de Tanrı adamı Kardeş Vahan'ı kastetmiştir. Fakat Kardeş Filip olamaz. Kardeş Filip o kadar pasif bir insan ki...

Gerçi gizemli bir şekilde kimin yardımı ihtiyacı olsa Kardeş Filip onun yanındadır. Belki de Mesih Kardeş Filip'tir. Bu Tanrı adamı beni kastetmiş olmasın! Ama ben o kadar sıradan bir insanım ki... Tanrım, ben senin için o kadar değerli miyim?"

Bu ruh hali içinde derin derin düşünürlerken yaşlı rahipler birbirlerine olağandışı saygılı davranmaya başlamışlar. Karşılarındakinin Mesih olabileceği korkusuyla anlayışlı, sevgi dolu, birbirlerini yücelten tavırlarla birbirlerine hizmet etmişler. Yaşadıkları orman çok güzel olduğu için insanlar ormana piknik yapmaya, dinlenmeye gelirlermiş.

Zaman zaman da manastırı ziyaret ederlermiş. İnsanlar zamanla bu beş rahibin birbirlerine davranışlarındaki değişikliği fark etmişler. İnsanlar akın akın manastıra gelmeye ve sevgi dolu bu ortamda olmayı özlemeye başlamışlar. Birkaç yıl sonra da manastır tekrar eski güzel günlerine dönmüş. O gece Tanrı adamının verdiği armağan sadece beş rahibi değil, bütün çevreyi, orada yaşayan, orayı ziyaret eden bütün insanları da değiştirmiş. "

Bu beş rahibin davranışlarının değişimindeki sebep neydi? Biraz bununla ilgili konuşalım, sonra diğer soruya geçelim. Böyle bir tutumu sürdürmek bizim için neden zordur? Zorlukları paylaşalım.

YARGILAMAYIN Kİ...

İsa Mesih'in "yargılamayın" sözünü çoğunlukla hiçbir şeyi yargılamamak olarak anlama eğilimindeyiz. Ancak bu söz, her şeyi sürekli eleştirme, hataları öne getirme alışkanlığından uzak durmamız gerektiği konusunda bir uyarıdır; yoksa kardeşimizi, günah konusunda uyarmazsak ona olan sevgimizi göstermemiş oluruz.

Biz yargıç değiliz. Kardeşlerimizden sorumlu, onları seven kişiler olmalıyız; çünkü biliyoruz ki yargıladığımız konudan kendimiz de yargılanabiliriz. Tıpkı dua ve oruç ibadetlerinde olduğu gibi İsa Mesih bunun da "ikiyüzlülük" olduğunu belirtir. Özeleştirme alışkanlığımızı kazandığımızda, kendi yargılama tutumumuza da olumlu etkisi olacağını göreceğiz.

7:6 ayetlerindeki domuz ve köpek benzetmesi ilk başta söylenenlerle hiç ilgisi olmayan oldukça sert sözler olarak gelir kulağa. Ancak bu sözleri değerlendirirken, kendini "en iyi" gören ve kendi günahını unutup başkalarını yargılayıp özeleştirme yapamayan kişileri göz önüne almakta yarar vardır. Öğrenciler bu gibi kişileri zorlamak, onlarla tüm enerjilerini harcamaktan kaçınmalıdırlar.

Tanrımız Babamız'dır. İsa Mesih herkesin kendini bulacağı bir benzetmeyle Baba ile ilişkimizi açıklar. Baba'dan dileriz ve O da bize cömertçe, sevgiyle verir. Dağdaki Vaaz içindeki diğer öğretilerde de geçerli bir gerçek olarak ortada durur.

Düşmanları sevmek, kaygılanmamak ve kardeşlerimizle ilişkilerimiz konularında Baba'dan isteriz, bize verir. Ancak bu ayetler başka bir yanlış anlamaya da açıktır; yeterince istersek ve inanırsak Tanrı'dan ne istersek alırız sanırız. Ancak bunun böyle olacağına dair bir ima yoktur. Bize söylenen vaat, iyiliğimiz için ne lazımsa alacağımızdır.

İsa Mesih 7:12'de davranışlarımız için oldukça yararlı bir prensiple devam eder: "İnsanların bize nasıl davranmasını istiyorsak biz de onlara öyle davranmalıyız". Bu prensip aslında davranışlarımızı da yönlendiren bir alışkanlık halini almalıdır.

Yaptıklarımız bize dönen birer bumerang olabilir: İyi insan içindeki iyilik hazinesinden iyilik, kötü insan içindeki kötülük hazinesinden kötülük çıkarır. (Matta 12:35)

YARGILAMAK KOLAY... YA KENDİMİZİ?

Çalışmamızın iki amacı vardır:

- 1) Başkalarını yargılarken, eleştiri oklarımızı önce kendimize yöneltmek.
- 2) Özeleştiri yapmanın nasıl bir deneyim olduğunu düşünmek.

Aşağıdaki örnek eleştiri sözlerinin her biri için birlikte şu soruları cevaplandıralım:

Başkalarına yöneltilen bu eleştirileri kişi önce kendine yöneltse, bunların yerine neler söyleyebilir?

Kendi gözümdeki merteği fark ederek çıkarmam neden zordur? Bu zorluğu aşmak için neler yapabilirim?

- Dış görünüş hakkında: Şunun haline bak, şöyle giyinilir mi?
- Başkalarının hizmeti hakkında: Onun hizmetini hiç takdir edemiyorum....
- Davranışlar hakkında: Çocuklarına nasıl davrandığını görüyor musun!
- Harcamalar hakkında: Bu para konusundaki tutumuna inanamıyorum... İnsaf yahu!

UYGULAMA

Yukarıda yaptığımız çalışmayı bütün hafta düşünelim. İnsanları hangi yönlerden yargılıyoruz?

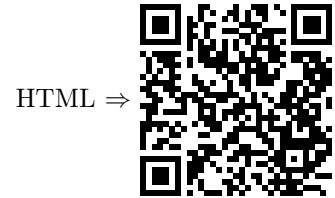
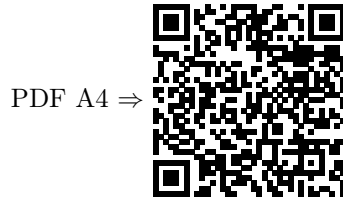
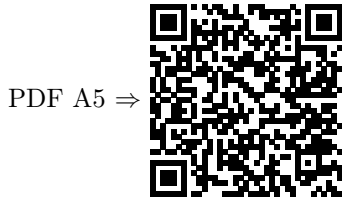
- Dış görünüş hakkında: Şunun haline bak, şöyle giyinilir mi?
- Başkalarının hizmeti hakkında: Onun hizmetini hiç takdir edemiyorum....
- Davranışlar hakkında: Çocuklarına nasıl davrandığını görüyor musun!
- Harcamalar hakkında: Bu para konusundaki tutumuna inanamıyorum... İnsaf yahu!
-

Bu yargılardan kurtulmak için neler yapabiliriz? Dua ederek bu konuda derin düşünelim.

Kilise hizmeti içindir; parayla satılmaz.

- Bu dersten öğrendiklerinizi kendi cümlelerinizle, kendi çiziminizle, hatta kendi şiirinizle ifade edebilirsiniz.

Resimlerin telif hakkı: Shutterstock (www.shutterstock.com) veya kamu malı.

Ve biz hepimiz peçesiz yüzle Rab'bin yüceliğini görerek yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor. 2.Ko.3:18